

REVISTA ESTIUENCA

Surt els Dijous

Any II Núm. 22

Sant Hilari Sacalm, 16 d'Agost de 1923

Nombre solt, 0.25 ptes.

Temporada, 3.00 »

NOSTRES BELLS PAISSATGES

Font de Sant Roch

(Clixé Ximeno)

GLOSARI

¿Que'ls sembla, als que toque i palpen al qu'és això del istiu a Sant Hilari? ¿Els que ho veuen per primera vegada i en qüestió d'estiueig no havien anat més enllà de Vila ensopida, s'ho pensaven que aquí dalt hi hagués una vila, que si no's diu precisament Vila alegre hauria de dir-se'n quan menys per aquesta temporada? Tot son Comissions i noves Comissions, planteig de Festes i fins se'n realitzen moltes, que ni

se sab com ho han estat de plantejades. La qüestió és que al foraster li diuen: ¿Sents aquesta cobla que toca? Aprofita-la, va per tu, balla o escolta. L'Ajuntament i Comissió de veïns, o bé Comissió de veïns sols, l'han contractada en obsequi teu. Esbargeix-te! Abans, si no creaves una Comissió de la Colonia Estiuenca no tenies qui t'organitzés les Festes. Avui, a més de les que't combines per compte propi, disfrutes sens gasto de les que organitza el poble per obsequiar-te.

Per aquest motiu és que ja hi ha hagut setmana, que ni la del tres dijous, perquè si no han sigut precisament tres dijous han sigut

tres Festes Majors que vé a ésser una cosa per l'istiu. I ara d'això de Festa Major en fem tanta, que ja hi ha hagut qui ha dit si fóra convenient per cel·lebrar amb més lluïment la Festa Major oficial, distingir-la amb fer-ne ben poca, rès, allò una coseta qu'és distingis per lo senzilla. Aquesta radera pensada no prosperarà per moltes raons de pes: Primerament, perquè té massa sentit comú. Segonament, perquè perjudicaria molts interesos creados. Tercerament, ¿que'm fariem dels pollastres qu'estem engreixant? Quartament, que ja tenim convingut, que, aquells dies si anem a dormir, és a condició d'anar-hi a l'hora de llevar-nos. D'altra manera no se ens coneixeria a la cara que fem Festa Major, i malaguanyat gasto. Quintament, com successivament, sextament, sèptimament i les que vindrien seguidament podríem demostrar que les coses no's mouen de lloc tan fàcilment com més de quatre es creuen, i amb aquestes calors menos, sobretot si tens la sort de trovar-te a Sant Hilari al més d'Agost i poguer anar-te'n a geurer a l'ombra d'una aubaga de castanyers que diuen qu'és un ombra incomparable a totes les altres per lo fresca, embaumadora i fantasiadora.

• Llàstima que per falta de comprovació i de temps no'ls ho pot assegurar. EL SIMBOL

Mossen Cinto a la nostra vila

Era una de les darreres vesprades del mes d'Agost del 1909 que de la diligència que feia la ruta de Hostalrich a Sant Hilari, en baixava, ple de pols i masegat de les sotragades, l'il·lustre Fill de Folgaroles, gloria la mes gran de la nostra estimada Catalunya.

Tot el seu equipatge venia contingut dintre un mocador de vires vermelles lligat pels seus quatre becs, en el qual, pels brussocs que feia, s'hi endevinava una mudada neta de bugada; un breviari que contaria tants anys com eren els de sacerdoti del humil poeta, un devocionari de petites dimensions, que li feia companyia, i amb el palp s'hi descobria un plec de papers que potser serien les llicències ministerials, mena de cédula personal qu'acredita en les quatre parts del mon l'estat i condició del ministre de Jesucrist.

En la seva butxaca, per lo que pogué comprendre, ben segur que, no hi portava mes que la creu dels rosaris, per fer front a tot lo que pogués esdevenir.

Un amic m'havia anunciada la seva pujada a Sant Hilari amb dues ratlles posades de frau dintre la «Creu del Montseny», setmanari qu'un estol de joves plens de fe i enardiment, publicaven sota la seva direcció, allà a la ciutat dels Comtes, i que jo com a subscriptor rebia.

No cal dir si'm seria agradívola la nova, que'm portava l'ocasió d'estrenyar altra vegada la ma del sant sacerdot i volgut amic, qu'havia tastades totes les amargors del Calvari i havia sentit sobre les seves floques espatlles, tot el pes de la tributació amb el qual Jesucrist havia volgut posar a prova la seva resignació i paciència. L'acompanyi a la Fonda d'Espanya on fou objecte de totes les atencions per part de l'actual fondista, que feu tot quan li fou possible per obsequiar-lo com se mereixia.

Al sent demà a l'hora que tot just el sol començava de besar amb els seus llavis de foc la crestalluda montanya de Sulterra, trucava jo a la porta de la cambra on Mossen Cinto havia passat la nit, i creient qu'encara reposant del cançament del dia anterior, l'encontrí ja salmellant i oferint a Deu Nostre Senyor les primícies d'aquell dia, que, potser fou per ell, un dels mes felïços de la vida. Mitja hora després apuntava els llavis a la copa del sagrat calzer i s'extasiava amb la dolçor del nèctar celestial, que tant regalava el seu cor infantil.

Els que tingueren la ditxa d'oïr alguna vegada la Missa del Autor dels Idilis pogueren palesar pla bé d'on treia el pit, el Cigne del Sagrari, per cantar com diu ell, els epitalamis tan purs qu'ensenyen

els serafins que a voliors voltejen el sagrat viril.

A fins després de la Missa, i a mentres ens dirigíem a la fonda per pèndrer el desdèjuni, no'm manifestà l'objecte de la seva vinguda, que no era altre que fer una visita al Dr. Morgades resident. a les hores, a la Torre de Sant Miquel, propietat de la cristiana i bondadosa senyora Vidua de Villavechia.

Serien les vuit del matí, quan amb una tartana d'en Torrent ens dirigíem a la Senyorial morada. El camí que hi guia, gosa de tots els atractius d'un panorama dels més esplèndids. I Mossen Cinto que no tenia pas d'esforçar-se per destriar els encantaments de la Natura, quedà embadalit davant d'aquella visió que desde el pla d'en Serras es colombrava.

Matagalls, les Agudes, el Turó del Home, li deia jo, signant-li la llonga esquena del gegant de Catalunya que en el decurs dels segles ha vist néixer i pondre-s el sol de la llibertat de la Patria. I girant-me cap a llevant, li marcava Farnés, Santa Coloma, Caldas, la riallera parroquia de Vallors, el Padró, i el solitari convent de Sant Salvi, abandonat l'any trenta cinc pels seus freres, dos dels quals foren vilment assassinats prop de Sant Hilari. Passarem la Fossa de la Minyona i li contí l'esparvaradora tradició que'l nostre poble manté tan fresca. Llà de llà es veien les galeries del Soler que li expliquí havia servit d'hospital de sang durant la darrera carlinada. I al senyalar-li l'altívol Sulterra, després de pintar-li amb quatre pinzellades l'immensitat de món que's domina, li feu conèixer l'història del mariner i fundació de la capella de Sant Miquel, que amb tanta menudencia de detalls ens contaven els nostres volguts avis.

Arrivarem a les portes de Villavechia i avisat el Dr. Morgades de la vinguda de Mossen Cinto, el feu passar immediatament. L'entrevista duraria uns tres quarts d'hora que jo aprofití per resseguir l'alzinar, encantadora joia que posseeix la Torre de St. Miquel, i qui amb tanta amor cuiden i respecten els seus propietaris.

Torní al jardí qu'envolta la casa, i al cap de poc vegí que sortíen per la porta forana, el Sr. Bisbe, el Canonge Corbella i Mossén Cinto, tots tres amb la joia pintada a la cara. Prova palesa de que l'entrevista havia sigut coral, i que l'ànima del Bisbe de Ripoll, i la del Cantor del Canigó, deposades totes les diferències que per un temps, si bé massa llarc, les havien tingut distanciades, batien de nou al uníson d'amor i de pau.—«Jo el beneesc amb tot el meu cor, foren les darreres paraules que oïrem del Dr. Morgades, quan ja muntats a la tartana empréiem la devallada cap al poble. Durant el camí em recalçà diferents vegades l'afectuositat amb que havia estat rebut, i per algunes llàgrimes d'alegria

que li viu brollar dels seus ulls, coneixí de sobres qu'el cor no li cabia al pit de content.

Visitarem aquell mateix matí la Fontvella, i a la tarde, amb en Victori i en Tiago ferem una excursió a la Fontpicant, per can Gambada. Sempre tingué la paraula Mossén Cinto, explicant nos fil per randa la concepció de l'Atlàntida i una infinitat dels seus viatges.

Durà qui sab el temps que quan passava per la Serra de Sa eta em semblava sentir encara la seva veu exclamant: «Quin paradís per cantar hi un rossinyol!»

Al dia següent cavalcant, Mossén Cinto, el burro de can Famadas, empréiem el camí de Viladrau per pujar a Matagalls amb tota la Redacció de la «Creu del Montseny», de quina expedició en dona compte detallat aquell periòdic.

S'ha escrit bastant i s'escriurà més encara sobre el Dr. Morgades i Mossén Cinto. I com tal vegada hi podria haver alguna ploma, que per ignorancia, presentés als dos personatges com dos enemics irreconciliables a fins a la mort, hem cregut convenient donar compte d'aquest fet per esvanir certes suspicaces i posar els dos sacerdots patricis en el lloc que'ls pertany. Eren dos cors cristians, i els cors cristians un dia o altre es troven dintre els braços de la creu de Jesucrist.

R. C.

Dels variats matïços del sentit moral

En la vida humana existeixen quatre menes de matïços de això que'n diem sentit moral:

A) Aquella mena de sentit que permet a un ciutadà, com la cosa més natural del món, saltar de nits al terrat del veí, entrar al galliner, pendre-li una gallina, emportar-se-la a casa, matar-la i menjar-se-la tranquil·lament.

B) Aquella mena de sentit que aconsella al ciutadà que quan, per casualitat, li salti a casa una gallina del veí, li apreti el ganyot perquè no cridi, la plomiotot seguit, i la tiri a l'olla sense dir res a ningú.

C) Aquella mena de sentit que obliga al ciutadà, quan casualment una gallina del veí nat li salti dins de casa, a guardar-la i alimentar-la silenciosament, esperant que algun veí la

reclami, i sinó la reclama cap veï dins d'un terme prudencial, anarà creulant insensiblement com de casa, fins que, convençut de que ningú la reclamarà, un dia donat... coll a terra, i a la cassola.

D) I finalment, aquella mena de sentit que impulsa al ciutadà, quan un gallinet del veïnat entra casualment a casa seva, a cercar amb afany qui n'és l'amo, preguntant a crits, des del cel oert, a tots els veïns: *Atgú de vostès, no hauria pas perdut una gallina?*

Recomanem aquest darrer sentit, per ésser el més moral. Amb tot, té un gros inconvenient, i és que, a lo millor, el bon ciutadà es troba que, de totes maneres, ha de quedar malament amb els veïns, i té de rifar entre tots la bestiola, perquè resulta que cadascú d'ells ha perdut la seva gallineta.

J. BURGAS

Les estovalles de can Rovira o dels encantats

En la casa pairal de ls Rovira d'aquesta vila se conserven unes estovalles antiquíssimes, que de temps immemorial, en el dia de Corpus les coloque damunt d'una taula al públic al passar la processó que per costum se deté en la plaça ont està situada la sosdita casa.

Segons la tradició aquestes estovalles pertanyien als encantats, que habitaven en gran palau sota mateix de la Roca d'en Pla. Un dia que no se senyala, els encantats tenen la roba del palau extesa damunt les roques, quan un dels ascendents de can Rovira, que venia del mercat de Santa Coloma, passà per allí i s'apoderà de les estovalles; vist aixó per els encantats el perseguiren per recobrar-les, mes ell apretà a córrer, i posant-se a tocar ànimes, en aquell bell moment, les campanes de l'Esglesia de Sant Hilari, els encantats cessaren en llur persecució; mes abans de fugir

cap al seu palau, cridaren al hereu de can Rovira:—Guarda bé aquestes estovalles, puig aquell que les conserva en son poder, ja mai podrà ésser pobre.

I defet; encara avui dia son molts els que atribueixen l'immemorial benestar de la casa Rovira, a les encantades estovalles, que gastades, no pel ús, sinó pel temps, están plenes de sorgits.

LLIBRE VELL.

El color de les paraules

No'ls causi sorpresa, si és que no estaven enterats del que vol dir aquest títol.

Les paraules que pronunciem, una per una, sílaba per sílaba i fins lletra per lletra, tenen el seu color corresponent.

Si senyors, si; és ja un fet real i positiu, el descobriment de que en el só de les paraules, s'hi enclou un arsenal de colors molt més abundant que'l d'aquestes botigues que'n vénen de preparats al oli, amb la diferència que amb aquestos últims podran pintar la cuina o el que convinga que fassi goic, mentres que l'objecte d'aquells es més noble: alimentar la fantasia i recrear l'esperit.

Vetaquí l'únic inconvenient de aquesta ciència, doncs alguns sostenen que no reporta cap profit.

Sia com vulga, aném al nostre assumpte. Vostès tal vegada estaven tranquils, sense preocupar-s'en gens, sense sapiguer que hi han infinitat de sabis que desentrenyant-se pel bé de la humanitat, s'han llençat per aquests mons de Déu, cassant experiments per a poguer presentar-los com a trofeus dels esforços intel·lectuals.

Doncs bé, per aquest motiu, per aquest fi tant transcendental, hi ha individu que no tenint altre defecte que'l de ser molt modest—per quina causa no arribarà mai a sabi—i procurant estar al corrent de tota novelat, ja fa

qui sap el temps que ho persegueix tot esbrinant detalls, i acumulant datos per a aportar sa humil pedra al edifici de la nova ciència.

La ciència del color del só de les paraules.

De moment pot ser aixó'ls semblarà un xic estrany; però ja veuran com si s'hi fixen una mica i no se'ls ompli'l cap com amb la qüestió social, acabaran per entendre alguna cosa.

I al objecte de no perdre aquest instant tant preciós, entrém tot seguit en matèria.

* * *

No han sentit vostès moltes vegades exclamacions per l'estil de—*¡La ingràtitut és molt negra!*—*¡M'he quedat blau!*—*¡Això es massa vert!* etc.? Doncs vetaquí la clau dels experiments. Amb ella poden franquejar-se la entrada als dominis de la nova ciència.

¿Qué? ¿No'n tenen prou?

Doncs, exemples i més exemples.

¿S'han imaginat vostès alguna vegada que un dimoni fos blanc, un àngel negre o un gos vermell?

¿Vritat que no? Doncs vagin apuntant que encara hi ha més.

No és cert que seria una extranyesa veure el xocolata blau, la mantega morada i el formatge negre, amb tot i que se'n donen cassos?

Ah, i doncs? Ja tenen explicat el perquè al pronunciar paraules, el bon observador hi sap anar aplicant el seu color corresponent.

¿Qué diuen que aixó és perdre el temps?

Doncs encara que fos aixís, crec que tots vostès saben perfectament aquell ditxo que diu: «que qui no té res que fer, el gat pentina», i tampoc ningú'n negarà que val més aixó de la coloriació que a exposar-se a les caricies d'una marruixa.

Aixís doncs, continuem.

* * *

El color és extensiu no sola-

ment a les paraules sinò també a tota classe de són.

Un toc de campana, el soroll dels autos, una nota musical, i tot quan fá remor té'l séu color corresponent.

¿Qui podrà negar la vivesa del color, que té una garrotada? Ningú.

Hi ha paraula que per sí sola té més colors que l'Arc de Sant Martí.

Això prové generalment de la persona que la pronúncia i molt especialment de la qu'escolta perquè aquesta és la que ha de semblar-li qui veu el color.

Per això hi ha individu que sent els colors però no pot fixar-los. A un d'aquets li feien preguntes encaminades a la averiguació dels colors que hi veia i tan aviat d'una mateixa paraula assegurava qu'era *blava com vermella*, fins qu'ell mateix va exclamar:

—Ja veurán, això és segons com i confórme, per exemple: la paraula *Cobro* si me la diuen a mi o jo dec dir-la a n'algú, hi trovo un color tant diferent, com de un *tó castanya* a 'la de *blau de cel*.

* * *

En cambi hi han algunes paraules en quin colors'hi está bastant d'acort. Una d'elles és la paraula *Plata* en la que domina la conformitat de que té un color indefinit, un color que's pert de vista.

També s'ha observat—i això si que ja és molt observat—que un dels colors que més dominen és el *color de gos com fuig*.

Hi ha quí veu colors en les hores del dia, en els dies de la setmana i en els mesos de l'any.

Aquest cas s'ha observat en molts individus si bé amb alguna curiosa variant.

Veuen? el color *rosa* els uns l'apliquen al dissabte i en cambi altres individus l'apliquen a l'últim dia del mes.

Però hi ha que malfiar-se dels tals: són mals subjectes (ei, s'entén per aquesta classe d'experiments), perquè s'ha deduït que

si trobaven aquest dia de color de *rosa* consisteix en que per ells és el dia de cobro.

Cal deixarlos i buscar individus que tinguin més fixesa de colors.

* * *

Poden trovar-se també en carrossos en que l'individu no estigui prou al tanto dels colors i'ls passi el que va succeir-li a un aficionat a aquesta classe d'experiments amb el porter de la escala de casa seva. Amb tota bona fé, després de posar-lo un xic al corrent, va preguntar-li:

—¿Quin color hi troveu en la paraula *Amor*?

—Color de pega de sabater!—va contestar amb mal humor.

Després va sapiguer-se que havia sorprès a la seva dona fent-se l'ullet amb un ataconador del veïnat.

Això son decepcions que un hom ha de soportar en bé de la ciència a que's dedica.

Perqué ont aniríem a parar si per un desaire semblant, un hom se desanimés?

Algo d'això debia succeir li a un, que per cert val la pena de apuntar-lo com a últim dels presents casos pràctics.

Era un afiliat a la nova escola, que al cap d'un quant temps de haver estat d'ali que d'ali en busca d'averiguacions, si bé amb poca fortuna, aquest dia al demanar-li datos un séu colega, li va contestar:

—Mira, noi, ho he deixat corre perquè veig que a més de no recullir-ne cap profit, acabaria per tornar-m'hi *negre*.

J. XIMENO PLANAS

Mohiment de forasters

Havem arribat al moment en que les entrades son tant nombroses que al cronista li és impossible anar-les registrant. Es quan més li precisa l'auxili de tot hom per a complimentar mitjanament aquest comés, i és quan menys el trova. Els pocs de bona voluntat que altres setmanes li facilitan llistes de noms, en arribar aquesta època s'escusan no tenir temps per les seves moltes ocupacions:

Podém donar conte de: D. Agustí Rovira; D. Salvi Tort Benisem (Palma de Mallorca); D. Albert Gustan Riera; Don Josep Verdager Prat; D. Josep Sevane; D. Domingo Blanqué; D. Salvador Pujol Rocabayera; D. Lluís Nicolau Vilá (Calella); D. Joan Bassas Parés; D. Josep Escoda Codé; D.ª Josefa M.ª Forn Gelabert; D.ª Milaore Prurzum; D. Feliu Griera Crespi (Sabadell); D. Frederio Ribas Farrés; D. Narcís Pey Genís (Figueras); Srs. Lázaro López.

A tots se'ls desitja bona estada i que se n'enduguin salut i bons records.

X.

Els Esports

FUTBOL

Baix les ordres del referee Sr. Durrell s'alinearen els jogadors de següent manera:

C. D. Hilarienc: Rovira; Artola, Solé; Moltó. Pujol, Esteve; Gubau II, Portas, Domenech, Picoñol; Mari.

F. C. Tordera: Burrell; Matas, Puig; Sagera, Verdura, Coinas; Bohigas, Caimel, Tresserras, Sensat, Fàbregas.

Son les 5 hores 45 minuts, sortejant el camp afavorin als locals. Gran arrencada del Hilarienc, acabant amb xut que salva el porter.

Corner contra el Tordera que tira l'extrem a fora. Càstic dels locals amb un Free-kik, a kik. Arrencada del mitg centre local, que xuta i que salta el porter desviant-la a corner.

Pase del mitg centre del Tordera, arrencada del devanter centre, que salva la defença dels locals.

Joc estacionat a mitg del camp, durant curs moments.

Combinació de la línia devantera dels Hilariencs, pase al devanter centre que amb un xut ras, es marca el primer goal de la tarda.

Corner contra el Tordera que salva de volea el defença dret. Combinació de la línia devantera, que acaba amb orssi del extrem dret. Altre corner contra el Tordera que tira en Mari, que salva la defensa.

Es nota alguna jogada força bonica per part del Tordera, siguent anulada per falta de conjunt.

Domini acentuat dels locals.

Pase al extrem dret, que corre amb el balón a la línia, i centre, remat del devanter centre, que para el porter.

Es forma una melee davant la porta del Tordera que amb un remate para a gol.

Pase del mitg centre dels locals al interior dret completament desmarcat, que d'un xut ras s'acaba amb el tercer goal.

Mans d'en Pujol, i amb una jogada de poca importancia s'acaba la primera part.

Després del descans comença la segona part amb una arrencada del devanter centre Pujol, que dribla els defenses, que remata a kik.

Bonica combinació de la línia devantera del Tordera, i apunten una bona passada del porter Hilarienc.

De un pase de Esteve a Pujol combinació extrem esquerra que remata amb un xut formidable d'en Pujol i va el quart gol.

Penal contra, el Tordera que es perdona, la línia devantera del Tordera s'anima, fentb onics passes, als mitjos, que salva de un formidable cap en Solé.

Mans d'Artola, que amb penal que tira el mitg centre, d'un bon xut, que para magníficament el porter que te una tarda colosal.

Dos gols mes entrats pel's locals donen el resultat de 6 a 0 a favor del Hilarienc.

ESPATEC

Les campanes

*Campanes, les de Seu,
sou per mi la dolça veu
que sedenta de ventura
la meva il·lusió fretura.*

*Quan us sento de molt lluny,
a dintre meu hi retruny
la vostra santa harmonia
que'm retorna l'alegria.*

*El meu cor enyoradiç
al vostre só viu felix
somniaut l'hora encisera
de la meva amor primera.*

*Ni l'ocell amb el seu cant,
ni el sól esplèndit, radiant,
han omplert la meva vida
com vostra veu exquisida.*

*Oh, bronzos, brandant seguiu
que, com mai sento més viu
en mon ànima vibranta
la fè que amb goig ageganta.*

*Quan parlen en plena nit
s'aixampla el meu esperit
pensant, ¿la vida que fora
sense vostra veu sonora?*

*Volteu, campanes, reseu,
quan la vostra dolça veu
és la mateixa grandesa,
per l'home encara incompresa
que el bon Déu escampa arreu!!*

S. BORRUT SOLER

Noves

Estém en uns dies de concurrència extraordinària. Pot dir-se sense exageració que sobrepuja als anys anteriors. No's trovan habitacions disponibles, essent moltes las famílias qu'estant aquí en espera d'assolir-ne alguna.

—Paper Sant Hilari per a cartes Es el predilecte dels estuejants.

Pera el parti de futbol qu'és jugarà diumenge a Sant Hilari, l'Ajuntament ha regalat una magnífica Copa al Camp del Club Deportivo Hilarienc pera que sia disputada entre els dos equips forasters en lluita.

—Per objectes artístics de torn, fabricació especial de Sant Hilari a «La Modernista».

Entre el gran nombre de Festes qu

li feu doble emoció d'horror; i, per fi, la rondalla de les goges de Lloret Selvatge, li atemperà l'estat d'ànim. Aquella Giralta somniosa, que sempre filava vora'l Ter, el deixà captiu. ¡Oh, i la manera com la pintava l'Aplegador! un vellet secardi que ostentava amb cert orgull un gollie com una trompa mitjancera. Pensant-hi, el bó del Aplegador es mirava a la pubilla de Masdevall, una minyona jovenassa que seia prop den Rodergas.

—Hi tenia una bella retirada amb tú, Da'deta; la pobra Giralta filadora.

—Ai! voleu dir, Andreu?

—Oidà! Tal com dic! Si, si, las mateixas uis, els cabeis igols, la cara... tot... tot!

I n'era de bonica la pubilla de Masdevall!.. Ha via anat a la Salut per donar mercès a la Verge. L'havia lliurada d'un mal pas. Bé ho explicava prou ella mateixa...

—Venía de veurer a la pobre massovera de Cugolls, malalta de qui sab com. Al ser a les envistes de Marbulenya m'atrapà la carreta. Anava de buit, i'l bó d'en Francesc va convidar-me a pujar-hi —Tanmateix arribaràs més reposada—No'm vaig

la cosa. Per altra part podràs encomanar a la Mare de Deu el nostre assumpte. Prègali ben fervent, sents? Ja se que creus, altra qualitat que a tu em lliga, per tant me donaràs un plaer.

—Ho faré, Agnès, demà mateix. Deixam venir el pastor per guia. Vindré dispost i pendrem comiat. Amb la Riteta em podem acompanyar una trossada de camí.

—Si, si. Quina alegria em dones! I ara aden, que a casa algú aguaita a la porxada i deuen trovar llarc el comiat.

—Arreveurer, Agnès!

Com un tudó que para el vol per contemplar la riolera Vall d'Hostoles, el santuari de la Mare de Deu de La Salut reposa al estolp de la turonada, contrafort de les serres de Collsacabra, comarca accidentada que, amb les Guílleries, forma'l reclos més pintoresc de Catalunya. Amb la muntanya de Santa Cecília s'embranquen germanívola-ment, temeroses de confondrers amb les abruptes de Pertabarrada i del Far, miradors incomparables, sobretot la darrera que sembla talment una

s'organisen sembla algú ha llençat l'idea de realisarne una titulada LLIROIA i que com indica el seu nom anirà completament dedicada a nostra Revista.

Sembla qu'és tracta de formar un programa fortament original.

—Postals Sant Hilari. Colecció en color. Preu: 1 pta.

El Simbol ens encarrega transmetém a un dels senyors comunicants de aquesta setmana que la petició que indica queda de bon grat acceptada. Dongui la facilitat deguda i serà complascut. Amb la direcció que dona ara impossibilita el portar-ho a efecte.

—Sant Hilari nevat. Col·lecció de postals recomenable. Es de lo millor en el seu gènere.

Per dilluns pròxim està anunciat el Festival que amb tant èxit organitzà

tots els anys el reputat Mestre D. Llorens Carbonell. Enguany formaran part nombres d'importància prenent-hi part artistes de reconegut mèrit.

—LLIROIA se ven a Barcelona. Vegi's l'anunci.

Diumenge reberem la visita anunciada de la caravana de veló motors (bicicletes amb motor) marca D. K. W. guanyadora de les diferents carreres en que ha pres part. El senzill i potent aparatò cridà justament l'atenció per la seguretat i força amb que funciona, pujant amb seguretat las més pronunciades costes.

—Record humoristic. «Auca de un forastero en Sant Hilario». Preu: 6 rals.

HABITACIONS

Se recomana prevenir-se per el Setembre. Epoca de agradable temperatura, bon servei, economia i més possibles atencions. Hi ha bones i barates habitacions disponibles. Per a informacions dirigir-se a «Lliria», quina admi-

nistració s'ofereix generosament i amb tota neutralitat a orientar-los.

Agrahim segell per a la resposta.

Botiga per llogar amb prestateria. Punt cèntric. Arrendament 300 ptas.

Convindria noi aixerit que conegues la venda de periòdics a crit, istil de Ciutat.

Casa de dispeses econòmiques. Moblatge nou. Carretera 8. (Càn Olla)

Casa en venda, en punt cèntric. Botiga dos pisos i golfes, 10500 pes.

Se demana un aprenent que tingui afició a la fotografia.

Imp. Anglada.—Sta. Coloma de Farnés

nau capçada, bogant entre l'esplèndit mar de rica vegetació que ajuda a cloure'l vell Montseny, quina cabellera de boscos van xollant els carboners, rodors i llenyataires, deixant-li nua la testa que a la tardor se'cobreix amb altra cabellera blanquíssima, senyorejant-la fins que en plena primavera li xuclen els rierols i torrentars, per engroixir als rius que porten doble tribut al mar.

Quan el poeta hi arriba, l'hermita rebia els últims petons del sol ponent, convidant a un repòs de llarc temps enyorat.

Una dolça quietut regnava en ella. Les remors del capvespre eren ofegades per les esquelles del remat, per ies llunyanes converses dels pagesos al troç, i per una que altra tonada que'l traginer solitari esgranava, seguint la currua de matxos per els corriols de les altures.

El poeta en quedà prendat. Els goços del hermità, guardians fidels, el reberen confiats, fent-li festes, com que els fos conegut de sempre. No la faien pas a tots els pelegrins aital rebuda. En el nou arribat semblava com qse hi endevinessin un bon company, i a n'ell li sembla, també, com que

se li oferissin per les passejades solitaries, quan aniria a sobtar la grandesa d'aquells llocs esplèndits.

Prengué possessió de la celda, una cambra forçada espaiosa del cantó de llevant.

Quan hi entrà, encara la hermitana l'agensava cuidadosament, portant el llit de fusta, negre. Al estendre els llençols el sobta una flaire sana de bugada, que de molt de temps no havia pas sentit.

Se trovà tot recomfortat, i feu, més animós, la tasca de treurer la roba de son port, i colocala. Li atrapà la fosca.

Baixà a la cuinassa on hi cremava de bó la llar; i amb tot i esser al pic del estiu feia de bon aguantar-hi l'escalforeta. An ell li feu certa il·lusió. Cercà lloc entre la bona gent. El reberen de grat.

Esclatà la conversa, teixida de relats curiosos que dominà al poeta. Aquella casa del senglar, oontada per l'hereu Suy, el feia glatir de desig per presenciari-ne una. L'estossada de lladregots al Clot de Papelló, esborronà, barbrament recordada pel guardaboac de Pruyt; l'estimbament de la vacada, empresa pels llops als relleixas de Tavartet,

Hostalrich - Sant Hilari

SERVEI D'AUTOMOVILS

Empresa Soler

OMNIBUS, TURISMES DE LLOGUER

Serveis Establerts:

Diari: Hostalrich-Sant Hilari.—Dilluns: a Santa Coloma de Farnés.—Dissabtes: a Vich.—Matí i Tarda: a la Font Picant.—Dimarts i Dissabtes: Arbúcies-Viladrau-Vich.

Despa x de Bitllets a Barcelona:

Centre Localitats, Plaça de Catalunya, 9.—Sombreria Buxadé, Princesa, 7.—Corseteria, Plaça Santa Ana, 4.

Lampisteria de

Salvador Pidevall

Instal·lacions d'aigua i gas. Col·locació de vidres de totes classes.

S. BENET. 1

Xacolata MUNDIAL

Joaquim Lloveras i C.^{ia}

Fabricants de Dolços
i Xacolates

Princesa, 15.-Barcelona

Balneari

Termes Orión

Obert des de 1 de Maig a 31 d'Octubre

Santa Coloma de Farnés

HOTEL FAURIA

(Casa la Mestra)
Obert tot l'any

Eden Concert

MUSIC - HALL de primer ordre

ELEGANT DANCING PARISIEN

- - MAGNE JARDI D'ESTIU - -

Carrer Nou, 12

Teléfono 3.332

BARCELONA

LA HISPANO HILARIENCA

Empresa d'Automòvils

De Breda a Sant Hilari,
anaça i tornada 7 pessetes.

Combinació amb els trens
surtida de Barcelona: Lleuger
7'30 i Correu 14'25.

També hi ha un servei comi-
binat amb el tren que arriba a
Barcelona a les 15 i amb el que
surte a les 17.50.

Serveis establerts:

De Sant Hilari a Breda (diari)

- » » Hostalrich (diari)
- » » Sta. Coloma (dilluns)
- » » St. Celoni (dimecres)
- » » Vich (dissabtes)
- » » Establiment (perma-
nent durant l'estiu)

Establiment a Gualba (temporada
d'estiu)

AQUESTA TEMPORADA S'ESTA-
:: BLIRAN NOUS SERVEIS DE ::
TURISME

Per despatx de bitllets i informes:

Carrer de Valls, 1.- Teléfonos 422 i 427

A BARCELONA: Al Despatx Central
de la Companyia dels Ferro-carrils de
M. Z. i A., Corts Catalanes 573 ahont
podrán adquirir els bitllets de auto i
ferro-carril.

Llet condensada

EL PAGÉS

Es la millor marca

Per LLANGONISSES de
confiança

Narcís Brun i Ciurana

Passatge Rovira

Ramón Torrent i fill-Recader
de Sant Hilari Sacalm
a Barcelona

A Barcelona: Plaça Comercial, 10
Davant mercat del Born. Tel. 1909

Representant de la famosa aigua de la
Font Vella

També es porten botelles d'aigua pi-
cant a domicili.

LLIROIA

Es troba de venda a BARCELONA,
Tapineria, 4. (Llibreria Bonavia)
Córcega, 242-(Porteria)

HOTEL SUIS

baix la direcció de

**Francese
Picañol**

Ultimament reformat. Habita-
cions amb aigua corrent.
Bany, etz., etz.

Obert del dia 1 de
Juny al 30 de
Setembre

Record Original

Ruca d'Un forastero en Sant Hilari

Novetat única : Record sens igual

Preu 1.50

Tots els exemplars portan un obsequi

Record de Bon humor

GRAN

HOTEL MARTÍN

construit expofés al peu dels ma-
nantials

Per informes:

HOTEL MARTIN DE BARCELONA

HOTEL ORIENTAL

Acreditat Establiment

Edifici construït exprés

Servei esmerat

Obert des del primer de Juliol

La Pienaica Fàbrica
d'articles
de

Fusta per a taula i cuina : Boix i fibra
esterelísada : Única en Espanya

BAÑOLAS

Representació a Sant Hilari

"La Modernista"

GRAN HOTEL ESPAÑA

ACREDITADÍSSIM ESTABLIMENT
DE SANT HILARI SACALM

baix la direcció de

DON MIQUEL MARTÍ

i a Barcelona de la

SPLÉNDIDE PENSIÓN

Casa de primer ordre

Gran confort

Pelai, 8

Teléfono A 3.691

Estiuejants

Preneu a diari la llet de la vaqueria
del Carrer de Vich, 3

Casa AMADEU

PAPER SANT HILARI
per a Cartas

adoptat amb gran èxit per tots els
estiuejants

GRAN CAFE UNIO (Antic Café Xicus)

TEMPORADA D'ISTIU 1923

Grans funcions de Titelles : Sessions de Cine : Lluïts i
selectes Balls : aló de Billars, Tresillo

GRAN CASSINO TIVOLI

FUNCIONS DE TEATRE

Quatre funcions per setmana per la companyia que dirigeix el
primer actor D. August Barbosa.

Aigües de SANT HILARI

Infalibles contra el MAL DE PEDRA, Càlculs en el fetge, Diabetes,
Gota, Dispepsia, Gastralgia, Anèmia, Clorosis, etz., etz.

Premiades en les exposicions de Madrid, Barcelona, París, Niça,
Francfort, Buenos Aires, etz., etz.

Per la venda dirigir-se: Dr. Andreu, Rambla Catalunya, 66. Apartat
de Correus, 146.—BARCELONA